

Pásztor Piroska
Kételyek

versek

2015

TARTALOM

PÁSZTOR PIROSKA
VERSEI ELÉ

EMLÉKKÉPEK
TARKA LEPKÉS
ZSEBKENDŐ
ELILLANÓ ÁLMOK
AZ AJTÓ MONOLÓGJA
EGY FOTEL EMLÉKEI
JELTELENÜL
DREHÁS VERS
filmkockák
GYŰLÖLET NÉLKÜL
A MÉZES-MÁZOS
ÉLVE ELTEMETVE
HUSZONEGY
ÖLTENÉK
TOJÁSTÖRŐ
KIFLIVÉG
SÉTA
A MŰVÉSZ
HA TOLLAT FOGSZ...
A TUDATLANSÁG
GÓGJE
ÍRJ!
ÉVSZAKOK
A NAP VALLOMÁSA
A GESZTENYE
VALLOMÁSA
VÉN AKÁC
NYÁRUTÓ

ALKONYAT
AZ ÉJSZAKA KÉPEI
AZ ÉJSZAKA CSENDJE
ŐSZI GONDOLATOK
ALSZIK A TERMÉSZET
SORS
ÁLMATLANUL
A SZÓ MIT SEM ÉR
A MADÁRHOZ
FÉNYTELENÜL
FOSZLÓ ÁLMOK
MÁR NEM...
KINTORNA
ránk feszül a csend
MINDENNAPI
KENYÉR
MEGLOPNI CSAK...
OTTHONTALANUL
REMÉNY NÉLKÜL
NEM FÉLEK
ELALVÁS ELŐTT
ELKÍSÉRNÉL?
PÓKHÁLÓ
ÁLMODOM
SORSOM
SZABADON
RIDEG FALAK
SZAKADÉK
KIFORDULVA
AZ ÓCSKÁS
ÁTVAKOLOK

AZ ÉN CSENDEM
AZ IGAVONÓ DALA
didergek
VADHAJTÁS
A TÜKÖR
PAPÓ
VIGYÁZZ RÁ!
VISSZAJÖVÖK
BÉKLYÓBAN
ÖSVÉNY
MEGYEK
ITT HAGYOM
ÉJFÉL
RUHÁTLANUL
KÉRLEK
TÉGED NÉZLEK
PETRA, A
TETOVÁLÓMŰVÉSZ
ERDŐT JÁRUNK
KÖNNYEDÉN
SZIKRATÁNC
KATALÁN TÁNC
BOLERÓ
FICÁNKA
SZENVEDÉLYEK
HATVAN LETTEM
JÁTSZMA UTÁN
GONDOLSZ-E RÁM?
GYÖTRŐ ÉJ
NÉLKÜLED
ŐSZI SÉTA

HAZUDJ!
ŐRIZLEK
A KÉT JÓ BARÁT
KÓKUPAC
ŐSZI MELANKÓLIA
BERAGYOG A FÉNY
BIZTATVA
ENGEDD!
GESZTENYEFA
VIRÁGA
EGY ÉJ NÉLKÜLED
AKÁR A FÉNY
FELEMELTÉL
MOST NAGYON KÉNE
RINGASS EL!
TE VAGY...
TE NE JÖJJ EL!
A SZERETET ÜNNEPE
PAPÍRSZOBA
EGY RÉGI
KARÁCSONY
FOHÁSZ
IMÁDSÁG HELYETT
MAJD HA SZÓLÍT
TÚL VAGYOK
KIŰZETVE
KÉTELYEK
FÉLELMEK
AKI SZERET
CSILLAGHULLÁS
KI VAGYOK?

PÁSZTOR PIROSKA VERSEI ELÉ

A költő első alkalommal jelentkezik önálló kötettel, bár számtalan antológiában és az Interneten is találkozhatott már verseivel az olvasó. A Kételyek című versválogatásban átfogó képet kapunk költői és emberi életútjáról.

A „Mátra kapujában”, Gyöngyösön született, ma Abasáron élő szerző, Pásztor Piroska egyszerűen bonyolult személyiség. Költői képei nem feltűnőek, nem túlírottak, a köznap beszédben megszokott kifejezéseket, szófordulatokat használ, ezek mégsem hatnak sablonosak, elcsépeltnek, mert sorai mélyről jövőek, lélekre hatóak. Álom és valóság, a hétköznapi ember problémái és a lét nagy filozófiai kérdései egyaránt foglalkoztatják. Művészi hitvallását több versében is megfogalmazza. (Ha tollat fogsz, Írj!)

Polgári foglakozását tekintve esztergályosnak tanult, és évtizedeken át dolgozott ebben a nem éppen nőknek való munkakörben. Eredeti szakmájához fűződő ragaszkodását versben is megfogalmazta. (Drehás vers)

Műveit olvasva elsősorban a költő személyiségének sokrétűsége szembetűnő. A magányos, a szeretetre éhes, a bátor, a gyáva, a szabadságra vágyó lázadó, a sorsát elfogadó, az önmagával küzdő középkorú asszony, az anya, a nagymama vívódásai, félelmei, örömei jelennek meg soraiban, csakúgy, mint az Istenhez fohászkodó és az Istent megtagadó emberé. (Imádság helyett, Majd ha szólít)

Életének egyik legfontosabb eseménye unokájának születése, a nagymamai szeretet érzése. Így ír erről az Erdőt járunk c. versében: „milyen jó, hogy van kis unokád! / Bizony jó, hogy itt vagy te nekem, / s piciny kezed foghatja kezem.”

Természeti képeit a Mátraalja lankái és szépséges tájai ihletik, érzékeny lelkét megérinti a nappal és az éjszaka varázsa, az évszakok váltakozásának természeti szépségei, a Hold, a víz, a Föld, a levegő, a fák, a virágok titokzatossága. (Az éjszaka csendje, A vén akác)

A szerelem és a csalódás érzését is több versében megfogalmazza. (Te ne jöjj el! Gondolsz-e rám?)

Csaknem egy emberöltő történeteit öleli át költészete: felbukkannak a gyermekkor fájó és megható emlékei, csakúgy, mint felnőttként átélt életeseményei. (Elillanó álmaim, Emlékképek, Otthontalanul)

Kötetének címadó verse (Kételyek) híven tükrözi költészetének mondanivalóját, az Ember folytonos igazságkeresését, lázadását és megalkuvását: „De most itt vagyok, így jó nekem, / valaki súgta, zárd be magad, / nem értették a kétkedésem, / védtelen voltam, céltábla csak.”

E kötetben minden versszerető ember találhat szívéhez közel álló verset, akár a mélyről jövő nagy gondolatokat szereti inkább, akár a játékosabb, könnyedebb hangvételű költeményeket.

Hevesi Éva

EMLÉKKÉPEK

*Jó lenne patak fölé hajolni
s látni benne régi önmagam,
majd kortyolni hús vizét tenyérből,
mint régen, ifjan és boldogan.*

*Várni a cserebogaras tavaszt,
érezve ibolya illatát,
nézni azt a csintalan kis kamaszt,
kinek szíve száz csodára várt.*

*Ahogy láncot fűzött kutyatejből,
s a Nap táncot járt sötét haján,
érett epret csent a pap kertjéből,
s hintázott az öreg almafán.*

*Ha szőlőt érlelt a szép kora ősz,
megdézsmálta mézes bogyóját,
aztán kicselezve az öreg csősz,
szedte lábát árkon-bokron át.*

*A tél, ha fagyot hozott, vacogót,
csodálta a kályha szikráit,
összetörte az ajándék szánkót,
és félte mamája szavait.*

*Most, hogy a patak fölé hajoltam,
s egy megfáradt arc néz vissza rám,
az a kérdés motoszkál agyamban:
megismerne most a nagymamám?*

TARKA LEPKÉS ZSEBKENDŐ

Padlás poros rejtekén
hever sok régi emlék,
elfelejtett limlomok,
elmúlt évek és napok.
Szúette, vásott komód,
fiókján eltört a gomb,
karfa nélkül hintaszék,
s ujjnyi por a pamlagon.
Egy kócos hajás baba,
rég szebb napokat látott,
szomorú kicsi lánynak,
ő adott boldogságot.
Fehér, fodros ruhácska
lóg görbe, rozsdás szögön,
s tarka lepkés zsebkendő,
benne könny, özön.
Sok fájó, régi emlék,
– mint zsebkendőn a lepkék
átázott szárnya –
marad a padlásra zárva.

ELILLANÓ ÁLMOK

Gyermekeként, amikor kopott
szandálomban rúgtam a port,
akkor nem sokat számított,
nadrágomon mennyi a folt.
Gondolatom vitt merészen,
szárnyaltam a kósza széllel,
felhőbárányt úzni égen,
megmártózni Nap tüzében.
Tarka csokrokat kötöttem,
érett málna volt az étkem,
szomjam patakból oltottam,
pillangóknak panaszkodtam.
Selymes fű lett puha párnám,
fák őriztek engem némán,
boldog csak ilyenkor voltam,
elillanó álmaimban.

AZ AJTÓ MONOLÓGJA

Nézz be bátran, nézd, mi lett belőlem!
Bőröm szuvas, vedlik, szemem vakul,
kopogásra várok régen, csendben,
ám csak a szél csapdos, cibál vadul.

Mögöttem sötét falak, enyészet,
vak villanyégő lóg a plafonon,
az egyik sarokban roncs ágykeret,
a másikon egy rakás ócska lom.

Régebben él itt egy pók barátom,
s egy koldus egér is néha benéz,
de őket egyre ritkábban látom,
hisz nincs már itt más, csak por és penész.

Emlékszem, régvolt ifjú koromban
halkan nyíltam, fény gyúlt a szememen,
hideg, huzat felett volt uralmam,
idegent én be sosem engedtem.

Ha gazdám lépte koppant, kinyíltam,
ő hozta az élet üzenetét,
majd szemérmesen jól bezáródtam,
s elrejtettem a szerelem nesztét.

Később tűz égett, vakított a fal,
gyermek kacaj simogatta lelkem,
kalácsillat szállt, vidám volt a dal,
most üresség ásít bent és bennem.

EGY FOTEL EMLÉKEI

Emlékszem a régi szép napokra,
mikor büszkén fénylett selyemruhám,
boldogan öleltem karjaimba
egy halk szavú embert, derék gazdám.

Kandallónál ültünk, zenélt a tűz,
s ő belém bújt, titkairól mesélt,
az ablakon bekukucskált a fűz,
ki velem együtt, sok telet megélt.

Ha villám cikázott fenn az égen,
védő menedéket ölemben lelt,
később öregen, a betegségben
aggódva láttam milyen gondterhelt.

Ám egy reggel, mindhiába vártam,
még el sem köszönt, elment örökre,
nem jött többé kedves, öreg társam,
itt maradtam megkopva, nélküle.

Sokáig vártam, és csak gyűlt a por,
politúrom fénye rég megfakult,
ereimbe szálkát vetett a kor,
nehéz kacat vagyok, egy darab múlt.

Nemrég a karomra szállt egy lepke,
a szúpercenésem rögtön megállt,
nem bánta, hogy vén vagyok, porlepte,
a csöpp szivárvány ide-oda szállt.

Pár koszos rongy, idő tépte lim-lom,
többé nem tart énrám senki számot,
nekem ez maradt, ez lett a jussom,
s csak szánni tudom e zord világot.

JELTELENÜL

Talán e helyen, ahol most állok,
egy katonának csontja porladt el,
elnyelte egy temetetlen árok,
rajta búsan csak hűvös szél neszel.

Menetelt ő, bőszen tört előre,
harcolj a hazáért, szíve súgta,
vágott már egy sokkal szebb jövőre,
küzdött létért és álmodott haza.

Az ütemet korgó gyomra verte,
rongyát tépázta süvöltve a szél,
vérző sebét friss hó kötözte be,
elesett korán, élete delén.

Hiába várta vissza családjá,
hiába mondott imát kedvese,
a föld zárta örökre magába,
bár harcolt bátran, győzzön nemzete.

Mennyi ifjú halt érted szabadság,
mennyi vért áldozott e kicsiny nép,
hány sírhelyen nem lobognak gyertyák,
mert nincs kereszt, és nincsen rajta név.

DREHÁS* VERS

Gyakran érzem, írnom kell,
hogy meghallják szavam,
de rögtön kontrázik
valami bennem
és röstellem magam.
Sokan elismerik, amit csinálok,
jól is esik, ha megdicsérnek,
mégis, éjjelente
az olajos lábrácson állok,
s körülöttem
csavarok fénylenek.
Büszkén vállalom e sok nehéz évet,
mikor kedvenc gépem mellett álltam,
s az alaktalan,
rozsdás vasakból
fénylő tengelyeket dreháltam.
Ma már nem teszem,
más a hivatásom,
s írok, mert írni jó,
kiúrom lelkem búját, örömét,
és boldoggá tesz,
ha örül az olvasó.
Sokan elismerik, amit csinálok,
jól is esik, ha megdicsérnek,
mégis örökre drehás maradok,
álmban kísértének
a fényes csavarok.

* *Drehás=esztergályos*

filmkockák

*rongyos hideg vackán
koldus fekszik ágyán
bortól merev szemén
kábult agya mélyén*

a film pereg pereg

*állvány fehér papír
festék ecset radír
alvó kicsi gyermek
család boldog percek*

a film pereg pereg

*kocsma füstös bűdös
kínzó démon bűnös
iszik gyenge beteg
művész keze remeg*

a film pereg pereg

*széthullt család temet
eldobva az ecset
koszos jeges ágyon
csonttá fagyott álom*

GYŰLÖLET NÉLKÜL

Sosem az a lényeg
milyen lett a sorsunk,
döntő az, ahogyan
harcainkat vívjuk.
Egymást nem gyűlölve,
nem is cselezgetve,
szükséges csatára
szemtől-szembe menve.
Kenyerünk ne legyen
bosszú és intrika,
többet ér mindenkor,
a józan ész szava.
Ha célt így sem érünk,
megérthetjük talán,
mind porszemek vagyunk,
az idő saruján.

A MÉZES-MÁZOS

Kitárom az ajtót,
levegőt veszek utánad,
letörlöm magamról
ragacsos szavaid, s a nyálad,
a színes mázak
nem takarják a valót,
gyenge a színjáték,
átlátszó a szándék.

A porondon
a szerepet már én osztom,
s én mondom a zárszót.
Szín nélkül is tudom
mennyit érek,
jó nekem így,
fehérnek s feketének.

ÉLVE ELTEMETVE

Suta dorongként
lóg a láb,
a kéz merev
száraz ág,
a nyelv duzzadt
bőrdarab,
értelmetlen, torz
hörgés a hang.
A bőr fekélyes
gennyből bűzlik,
a csont hasít
a húson át,
vakablak
a hályogos szem,
s bent tébolyultként
üvölt az értelem.

HUSZONEGY

Új még a pakli,
nyerni kell,
utolsó parti,
megnyerem,
háromra húzni
hiba volt,
a piros király
letarolt,
nincs már mit tenni,
vesztettem,
győzött a másik,
cinkelten.

ÖLTENÉK

A spulniról fogy
a cérna,
már nincs annyi,
hogy gombot varrjak,
kár úgy tennem,
mintha ölteném
a vásznat,
a mozdulat
csak látszat.
Mít ér a tű,
az erős acél,
s a gomb,
bár műanyag,
ha nincs, ami fogja,
fikarcnyit ér,
a gomb elgurul,
s üres marad
a tű foka.

TOJÁSTÖRŐ

Sunyi orvvadászként
oson el az élet,
csöndben, éhesen,
és ha prédára lel,
lecsap, győznie kell.
Nála nincs kegyelem,
nyomán foghíjas lesz
a sok puha fészek,
az egység megbomlik,
nincs egész, csak részek.
Az erő kifolyik,
akár tört tojásból
kibuggyanó fehér,
hiába kitartó
sok-sok fészeklakó,
a ravasz, alattomos
biztosan célba ér,
a muszáj törvényt ül
és ítél, a sunyi
újra lopakodhat
az éj leple alatt.

KIFLIVÉG

Gyűrött újság, kiflivég,
ócska lámpa, mely nem ég,
élsz, ugyan mi kéne még,
van újság és kiflivég.

Törött tányér asztalon,
vázában virághalom,
kopott pokróc ágyadon,
vastag por az álmokon.

Gyűrött újság, kiflivég,
virágod száradva rég,
tányérod pár kis cserép,
van újságod, s kiflivég.

SÉTA

Sétál,
tompa fényű szemekkel
a kockás követ nézi,
motyog magában:
itt még a fényen is rács van.
A kilincs kívülről nyílik,
talán holnap kimehet,
mindig azt ígérik.
Kintről a rács mögötti
élet furcsa,
bentről örültnek
tűnik az utca,
az ablakban kíváncsi vadgalamb,
bent csend,
kint sok-sok furcsa hang.

A madárnak adja kenyere felét,
s kitárja felé száraz tenyerét.

A MŰVÉSZ

*A művész egy bohó, vidám kalandor,
kinek olykor édes a fanyar vackor,
sokszor keserű a mézes csemege,
ha úgy van kedve, magányos remete.*

*Dermesztő fagyban lobogó lázban ég,
perzselő napon didereg, csupa jég,
a világ szépségét szívébe rejti,
elzengi, leírja, vagy képpé festi.*

*Néhanap a vakablakon is kilát,
ha kell, a felhőknek támaszt lajtorját,
számára az álmok mindig valósak,
és nem érdekli, az élet csaló csak.*

*Ember, ki utálható, szerethető,
szabadsága az, mi éltető erő,
korlátok közé be nem terelheted,
nem tűri a béklyót, láncot, kötelet.*

*Szolga, ki alázattal végzi dolgát,
tálcán kínálva lelkét, önnönmagát,
s bár fizetsége olykor gúny, megvetés,
egy ámuló szem, az az elismerés.*

*A fény és az árny sohasem hazudik,
nappal és éj benne kitárulkozik,
megszólal belül, ő pedig megérti,
a szürkét vidám színekre cseréli.*

*Összegyúrt anyag, föld és ég, tűz és víz,
keserű pirula, fűszer, zamat, íz,
vasalt damaszt, s ráncosra gyúrt fonákja,
erény és bűn, s annak feloldozása.*

*A művész helyetted, miattad is lát,
papírra, vászonra fest ezer csodát,
a pillanatokra fénykeretet tesz,
az Istentől kapott tehetsége ez.*

HA TOLLAT FOGSZ...

Ha tollat fogsz, arra ügyelj,
hogy őszintén íj és tisztán,
nagy alázattal, s jól figyelj,
mert lelkedet nyújtod tálcán.

Sose más vezesse kezed,
irányt magadnak te mutass,
igazul szóljon intelmed,
jövőt nézz, múltban úgy kutass!

Tudd, milyen a láz, szenvedély
és a csalódás a sorsban,
vonzzon a csúcs, a meredély,
s ha az kell, fetrengj a porban!

Szódd a képzelet fonalát,
álmod merész, szabad legyen,
és ha látnál szegényt, árvát,
tétlen onnan tovább ne menj!

Ha tollat fogsz, láttass valót,
szavak gyöngyét lánccá fűzd fel,
békét üzenj, megnyugtatót,
hangod szívekhez érjen el!

A TUDATLANSÁG GŐGJE

Ki a bolond, ki a művész,
a határvonal, cérnaszál,
merre van most az az ítész,
hogymegmondaná, ki hol áll.
Tudatlanság gőgje gyűlöl,
és rögtön bolondot kiált,
földhözragadt esze szűköl,
mert ő nyitott szemmel se lát.
Megvet mindent, mi másnak jó,
mércét ő állítana fel,
egyéniség, hogy mi e szó,
nem tudja, inkább lekezel.
Érték csak a pénz, a vagyon,
sajnálatra méltó egyén,
mert a lélek nagy hatalom,
a szavakba öntött remény.
Egy álmatlan éjjel kincse,
mi sokaknak semmit sem ér,
versekbe szőtt álmok képe,
mit nem adnál egy vagyonért.

ÍRJ!

Gyökértelen fának nincs virága,
világtalannak nem vakít a nap,
süket sem figyel madár dalára,
és üres szívvel írni nem szabad.

Ha látod, hogy rügyezik az erdő
dalold csak meg a szép tavasz jelét,
langyos szél zenéje lágy keringő,
oszd meg mással is halk üzenetét!

Fájdalomtól sajdul meg a lelked,
vagy vágy tüzétől hevül és elég,
írd ki magadból mind, ezt a tüzet,
írd ki mindent, azt mi rossz, azt mi szép!

ÉVSZAKOK

*Olvad a hó és olvad az álom,
eltűnik már a langy puhaság,
napsugár táncol, siklik az ágon,
enged a fagy, a tél tova száll.*

*Hóvirág kelyhe hófehér csengő,
virít a földön a zöld üdeség,
pattan a rügy, most jöhet a mámor,
szép tavasz váltja a tél hidegét.*

*Virágsziromban méhecske zümmög,
gyűjti a nektárt sok pici száj,
szilvafa ágán hófehér bársony
érleli gyümölcs friss zamatát.*

*

*Libbenő szélben lebben a szoknya,
fiúk ajkáról vágy dala száll,
nyílik a szív is, csók szava csattan,
zeng az egekbe a sok kacagás.*

*Szikkad a széna, érik a búza,
elkezdődik a víg aratás,
perzsel nap heve, izzik a róna,
szárad a föld és tikkad a nyáj.*

*Érik a körte, dús leve csurran,
mézízű dinnyén nagy hasadás,
zsendül a szőlő, zeng a hegyoldal,
égő tűzében tombol a nyár.*

*

*Ősszel az erdő rozsdavörösben,
hullik a fáról a barna levél,
érik a csipke, szép szeme izzik,
tölgyfa leszórja a makk csemetét.*

*Bús szavú szél fúj, rázza a fákat,
kerget egy felhőt az ég peremén,
érett a szőlő, hegy leve csurran,
forralja borának vérvörösét.*

*Hűvös a reggel, csípős az éjjel,
kövérre hívva a medve család,
száraz avarban kis nyuszi zizzen,
télire ássa a mély odúját.*

*

*Fázik az erdő, jég a patakban,
hó ölel mindent, dér a virág,
támad a szél is, hízik a jégcsap,
fagy tömlöcében dermed a nád.*

*Tó jege duzzad parttól a partig,
korcsolya siklik, reppen a szán,
jég a tükör most, nap szeme fénylik,
szórja a szikrát a hús puhaság.*

*Benn a szobában tűz fénye lobban,
pattog a szikra, éled a láng,
füstje elillan, illata itt van
halkan duruzsol a szamovár.*

A NAP VALLOMÁSA

A gesztenyefához

Pihenni készülök, látod, elfáradtam,
mosolyom mögött a tél hidege lapul,
rád vetem még bágyadt, erőtlen sugaram,
fényem ismét őszi köntösödre simul.

Aranyló hajadban játszik egy fénynyaláb,
lágyan simítva a ritka leveleken,
szép lassan dobd le a vékonyka, rőt ruhád,
ne siess, kérlek, én várlak türelmesen.

Néztelek, amint gyúlt ágon ezer gyertyád,
simogattam barna gyermeked csendesén,
most, hogy a szél hozza, vakító hósubád,
elbúcsúzom tőled, és titkon könnyezem.

Ma még utoljára susogj egy dalt nekem,
ágaddal ölelj át, fonódj rám, úgy vágyom
varázslatod tűzét, ízét fénybe rejtem,
vigaszom lesz ködös, fagyos éjszakákon.

Várj, hidd, és jövök vissza, izzón, fényesen,
az élet szép színét ágadra csókolom,
ráncos, cserzett, bőröd majd forrón ölelem,
tavaszi virágod szivárványba fonom.

A GESZTENYE VALLOMÁSA

A Naphoz

Vártalak epedve, bíborból jöjj, Napom,
tüzes nyilaidtól a vér gyúljon bennem,
forró öleléstől bőröm kipattanjon,
milliónyi rügyből friss, zöld ruhám legyen.

Felkeltél aranylón, némán, cirógatva,
és nem szégyelltem soha póré ágaim,
még a gyökereim is feléd mozdítva,
melegedtől vártam fehér virágaim.

Míg Te pihentél, a gyertyák lángra kaptak,
s jöttél lecsókolni róluk a harmatot,
leveleim vágyón orcádhoz fordultak,
úgy imádtak téged, az éltető Napot.

Hoztál sok, érlelő, harmat ízű csókot,
tűz bontotta szúrós gesztenyéim burkát,
barna, bársony szemek izzón láttak legott,
ámuldozva nézték a tündöklő csodát.

Tőled kaptam mindent, szivárvány pongyolám,
gyertyáimnak fényét, fűszeres illatát,
szárítottad könnyem párás éjjel után,
érezem, hogy visszajössz kikelet hajnalán.

VÉN AKÁC

Vén akác fején ezer virággal,
harsog égre a szelíd dombtetőn,
nyújtózik a Nap felé sóváran,
mert élni vágyik fénylőn, mézelőn.

Törzse vastag, kérge ráncos, cserzett,
pár ága letört, lecsüng szárazon,
sebek, amit szélviharban szerzett,
viaskodott, hogy élve maradjon.

Kapaszkodik erős gyökerével,
hisz életét ő olcsón nem adja,
jön még tavasz éltető esővel,
kell méheknek a dús virágpora.

Szívós harca meghozza gyümölcsét,
virágait a Nap dédelgeti,
szorgos méhek csókolgatják kelyhét,
aranyló méz a nevét hirdeti.

NYÁRUTÓ

Kopik az erdő smaragd ruhája,
földön hús pára terül,
halvány emlék csak a nyár izzása,
fákra színvarázs feszül.

Ahol selymes volt és zöld a fű,
illatos széna szárad,
napsugár arcán a múló derű,
megfakul, őszbe sápad.

Valami titkot súg a néma éj,
figyelj, a nyárnak vége,
ősz teríti rá rozsdaszőnyegét,
a fáradt nyári rétre.

ALKONYAT

Az alkonyat lobogva lángol,
ég a földdel e tűzben összeér,
egy harang kondul messzi távol,
a bágyadt nap is nyugovóra tér.

Pihen a nyár, a parti fűzfa,
a kalász álomba ringja fejét,
a táj némaságba omolva
a kormos éjnek adja át helyét.

A Hold, az ezüsből vert sarló,
egy Földet őrző büszke nőszemély,
ámulva nézem én halandó,
fenséges, csupa titok, szenvedély.

Ülök és bámulok rá némán,
nem vár szót, és nem vár mozdulatot,
lenge szél harmat ízű szárnyán,
ragyogni hív ezernyi csillagot.

AZ ÉJSZAKA KÉPEI

Fáradtan ring a tó vize,
tükrében álmos csillagok,
a lágyan hajló parti nád,
halkan bús altatót susog.

A zsombékban egy récepár,
vigyázza a pici fészket,
mert fák között épp róka jár,
kölykének visz eleséget.

Lombok közül bagoly huhog,
egérre fáj éles csőre,
sárgán izzó szeme villog,
és lecsap a neszezőre.

Az éj terül, halkan oson,
puha lábán kormos bocskor,
szerteszét hint békét, nyugtot,
aludj, álmodj, csendes otthon!

AZ ÉJSZAKA CSENDJE

Fáradt csendet szítál a méla est,
a szél sem rezdül, enyhet adni rest,
az éj oson, kormot fúj a tájra,
csillag még nem gyúlt, a Hold is oly árva.
Jó ez a csend, ez a hűs nyugalom,
már fényszemek nyílnak a házakon.
Pihen a test, és pihen a lélek,
csak távolról hallik egy bús ének.
Sejtelmes erdő mélyén piciny tó,
nádaskór nem hallatszik békaszó,
vizébe csüng egy szomjas fűzfaág,
fátylát teríti rá a némaság.

ŐSZI GONDOLATOK

Barátságtalan szél fúj,
a tél illatát hozza,
félve inal előle,
a fák levetett lombja.
Meggyengült a Nap tüze,
beköszön az ősz korán,
borzas lett a tó vize,
a nyár emlék már csupán.
Magam ülök a parton,
nézem a sötét vizet,
tollat ringat álmosan,
mely lebegve integet.
Gazdája nincs, messze jár,
itt hagyta árván, búsan,
visszatér-e, az talány,
hontalan, mint jómagam.

ALSZIK A TERMÉSZET

A sűrű hóesés
fákra paplant rakott,
a bágyadt napsugár
nyaldos egy jégcsapot.
Vakító selyemként
mindent befed a hó,
néhol virít egy-két
égő csipkebogyó.
Kökénybokor álmosan
hullatja kék szemét,
ágaira fázósan
zúzmara von csipkét.
Picinyke kismadár,
bokor rejtekében,
fázósan toporog,
didereg a szélben.
Alszik a természet,
szunnyad téli álmat,
kipihen egy évet,
s bont majd hóvirágot.

SORS

*Távol a várostól elhagyott tanya áll,
ember nem jár erre, ide csak madár száll.
Dudvás, sűrűn benőtt a régi gyalogút,
pajkos szél ringatja a rozoga kaput.
Itt roskadt magába a nádfedeles ház,
örködik felette egy hűséges akác.
Roggyant, görbe falak, esőtől lemállva,
ablakai vakon pislognak a tájra.
Gémeskút karjával az égre integet,
rég nem húzott ő fel friss, hűsítő vizet.
A széthasadt vályú szomjazva kiszáradt,
repedéseiben zöld fű vetett ágyat.
A házat nem védi foghíjas kerítés,
mindent a csend ural, a fájó feledés.
Valaha virágzott, nem volt halott mindig,
szép, piros muskátli nézte ablakait.
Gondosan nyírt fűvén apró, boldog gyermek
csilingelő hangja verte fel a csendet.
A nagyszülők végleg elköszöntek egy nap,
muskátlitól díszlik, fenn két égi ablak.
A gyermek is felnőtt, messze vitte vágya,
de még most is gondol a kicsiny tanyára.*

ÁLMATLANUL

Egy kérdés gyötör bíbor alkonyon,
hová tűnt a lázas ifjú tűz,
és merre hordta szét a szél vajon,
kedvemet, mi minden gondot úz.

Fáradtságomra gyógyír volt a szó,
kinyílt lelkemen száraz katáng,
szilaj évek vágtattak, mint a ló,
elröppent álmom, kihunyt a láng.

Ismert falak közt élő idegen
vagyok, megtúrt, szükséges lakó,
viselem sorsom, muszáj-tehetetlen,
hisz' a harag rossz tanácsadó.

Nem kell, hogy gonosz bosszú kínozzon,
vagy vakítsa szemem gyűlölet,
erőm inkább a szépre fordítom,
a vers, a szó csodákat tehet.

Ha ködpalástot ölt fel az alkony,
ezüst hálót sző a Hold fénye,
simul a ránc, szívem puha bársony,
illan bánatom, s alszom végre.

A SZÓ MIT SEM ÉR

Ne légy céltáblája másnak,
oly kevesek, kik valóban
látnak,
s a szó mit sem ér,
porlad, mint hullt levél.

Magányos,
csendes ember lettél,
megkeseredtél,
még sincs
szívedben gyűlölet!

Folyton harcolsz
magaddal,
az egyik én pőrén,
igaz szóval kérlel,
íj!

A másik én páncélt
von maga köré,
sebeit nyalva sír,
arra int,
ne fedd fel magad,
hagyd üresen a lapokat!

Ne légy céltáblája másnak,
oly kevesek, kik valóban
téged látnak,
s a szó mit sem ér,
porlad, mint hullt levél.

A MADÁRHOZ

Kérlek, repülj tenyerembe,
itt van az éltető mag,
e rút világ kirekesztett,
szinte semmim sem maradt.

Szemem perzselő szikráit
ne féld, nem szegi szárnyad,
az belül, elmémbe pusztít,
dúl, mint úzótt fenevad.

Hús verejtékemből igyál,
rakj védő, puha fészket,
lelkem tört ágbogainál
keresd a menedéket!

FÉNYTELENÜL

A ma fénytelen szürkévé
fakította a tegnapot,
gyöngyfénye az enyészeté
lett, a régi máz megkopott.
A szivárványból szótt leplet
hamuszín folt csúfítja el,
az értelem mást nem tehet,
válaszokat vár, de nem lel.
Sótlanabb lett így a kenyér,
amit mindig egyedül szel,
de a nyugalma többet ér,
mint a lakoma, könnyekkel.

FOSZLÓ ÁLMOK

Foszladozó álmaimat
hiába foltozgatom,
a pirosak-kékek szürkét
mutatnak az elnyűtt abroszon.
Nem terítem már a reggelihez,
kalács el nem takarja foltjait,
nem illene az ebédhez sem,
szemfedélnek őrzöm darabjait.

MÁR NEM...

Nem foglalkoztat
az elmúlás,
a haláltól félni
nincs okom,
elmúlt a tavasz,
a nyári izzás,
ami jön, elfogadom.

Most, hogy a tél
csontos fagykezevel
újra bilincsbe ver,
nem szíthatom
tüzem paraszát,
csendben üldögelek
kihunyó máglyám mellett.

KINTORNA

Álmos hajnal köszön,
új nap fészkelődik
küszöbömön.
Szélesre tárt ablakomon
szabadon engedem
kilélegzett álmaim.

Szeretem az éjszakát,
az álmatlan álmok
otthonát,
a redőny résén beszűrődő fényt,
a kíváncsian pislogó utcai
lámpát.

Éjjel végre vágthatatok,
nem köt béklyó, nincs rongyosra
tépett kötél.

A párkányon fecsegő
madár gúnyol:
Tekerd csak azt a nyekergő,
ócska kintornád!

Pedig szórtam neki magot bőven.

ránk feszül a csend

hiába minden
kimondatlan szavak éle
szabdálja múltad
méregfogad fegyver
vedlő bőröd takarja
valód száraz páncél
gonosz erőd elhagy
nem fáj marj belém
gyűlölj csak
megengedem
ránk feszül a csend
hiába minden

MINDENNAPI KENYÉR

Az igazság egy kétélű fegyver,
semmi sem csak fekete vagy fehér,
a vesztes is lehet igaz ember,
a győztes fölény olykor mit sem ér.
Lehetsz te kalács, foszlós, édes,
és kínálhatsz mazsolaszemeket,
mikor az ember igazán éhes,
inkább kenyérmorzsákat szedeget.
Belőlem a győzelmed el nem vett,
maradtam egyszerű, felszelt kenyér,
– nem keletlen, nyers, bár nem is égett –
aki a mindennapokba befér.

MEGLOPNI CSAK...

Meglopni csak azt lehet
kinek vannak kincsei
és nem azt,
kinek polcokon
sorakoznak nincsei.

Töpörödött évekbe
aszalódott szavak,
megkeseredett ízek,
penészedő gondolat.
Mit meghagyott a falánk idő,
a hiába szórt intelem
éle szétvágta a mát,
s szabdalja a holnapot.
Mondd, mit akarsz,
mit akarsz lopni még?
Önzésed koldulásra ítél.

Meglopni csak azt lehet
kinek vannak kincsei
és nem azt,
kinek polcokon
sorakoznak nincsei.

OTTHONTALANUL

Vajon otthon-e az otthon,
vagy lakhelyed csak e ház,
hol nyugalmad eldugva,
egy félreeső polcon?
Hiába vannak javaid,
tárgyak sora,
csak kötelességed lehet,
jogod soha.
Kegyesen engedik, dolgozz,
türelmesen várják,
helyettük gondolkozz.
Nincs dicséret, nem jut szép szó,
amit szeretnél, sosem jó.
Az, hogy verselgetsz, szerintük
szégyentelen dolog,
s megbotrátkoznak,
hogya ezt vállalod.
Bár tudod, többet érsz,
értékesebb vagy, mint ők,
mégis bánt e buta, oktalan gőg.
S hogy kinevetnek?
nevessenek,
hidegen hagy, nem érdekelnek,
Igazi otthonod a hófehér papír,
melyre fájó lelked
dőlt betűket ír.

REMÉNY NÉLKÜL

Ne bízz, szólít a gondolat,
az élet álnok és hazug,
mit otthonodnak hiszel,
börtönöd, nem védő zug.
Látod, a fal is mállik,
penészt vet rá a gyűlölet,
fény sem szökik már ide be,
elinalt örökre a szeretet.
A rozsdás lakat kulcsát
a sors kérő kezedbe rakta,
és te nem vigyáztál rá,
elvesztetted, dobtad a sutba.
Levegőt szeretnél?
Hiábavaló sóhaj,
a vihart nem tudod befogni,
sem hálóval, sem szóval.
Látod, mi maradt friss
ropogós kenyeredből,
száraz morzsa, s még az is
kipereg tenyeredből.
Vized hagytad megposhadni,
most mivel oltod szomjad?
Balga ember, mi lesz veled,
szegen lóg üres szíved,
felakasztva.

NEM FÉLEK

Ülünk az asztalnál,
nincs szavam, nincs szavad.
A kávé keserű és hideg,
a pohárban zacc maradt.
Lopva szétnézek,
mint akit üldöznek.
Két jégszobor kávézik.
Csodálkozó szemek.
Tedd rám a célkeresztet!
Nem félek.

ELALVÁS ELŐTT

Ha megöregszel, kínozni fog
legbelül egy régi emlék,
az esti csendben halkán nyikorog
a hintaszék...
s a torz tükörben tűz hunyorít.
Szemed szobádon még végigsimít,
rend van, csak a poros magány
ülepedett mindenre rá...
Elalvás előtt megfőzöd a teád,
összerezzensz, mikor
a kanna gőze felsikolt,
fáradtan csoszogsz,
ledőlsz pihenni,
elalszol,
s alszik benned a fájdalom...

ELKÍSÉRNÉL?

Ha sorsom elém gáncsot vetne,
és bukdácsolnék lenn a porban,
kezed a földről felemelne,
adnád hited, hogy újra bízzam.

Ha kintől eltorzulna arcom,
úgy néznél-e rám, mint régen,
s ha feladom és vesztem harcom,
elűznéd-e a rettegésem?

Ha kint csend ülne, néma homály,
bent peregne végső filmem,
s mi földi minden messzire száll,
elkísérnél a fényig engem?

PÓKHÁLÓ

Lelkem pókhálóját gombolyagba gyűröm,
eldobom messzire, hagyom, hadd repüljön,
tűnjön el vele keserűség, bánat,
ne fájjon az élet, örüljek a mának,
szememre az álom lassan sző csak fátylat,
átadom szívemet egy új világ dalának.

ÁLMODOM

Álmom egy apró,
csendes szoba,
szerény bútor,
még tévé sem kell,
nem érdekel a politika.
Pár szép virág,
polc könyvekkel,
egy kiscica
doromboló szeretettel.
Nem vágyom kaviárra,
jó nekem a pirítós,
cukrászda sem csábít,
megteszi az alma,
a friss, ropogós.
Ajándékot nem várok,
elég pár őszinte szó,
békén hagyó türelem,
nyugalmat adó.
Megvirradt.
Ébreszt a kakasszó.

SORSOM

Arra kényszerít a sorsom,
bohócruhában, sárban járjak,
én szállni szeretnék szabadon,
úznak, hajtanak a vágyak.
Nagy terheket görgetek folyton,
mint örült szkarabeuszbogár,
de ez nekem csak a páncélom,
a lelkem büszke sólyommadár.
Repülök. Zeng és mennydörög,
egy villám a földhöz vág,
szárnyam törött, víz hömpölyög,
sehol egy megmentő faág.
A sár a tollaimra ragad,
magával húz, s nincs szárnyalás.
idelent belőlem nem marad,
csak kigúnyolt komédiás.

SZABADON

A ma fénytelen szürkévé
fakította a tegnapot,
gyöngyfénye az enyészeté
lett, a régi máz megkopott.
A szivárványból szótt leplet
hamuszín folt csúfítja el,
az értelem mást nem tehet,
válaszokat vár, de nem lel.

Sótlanabb lett így a kenyér,
amit mindig egyedül szel,
de a nyugalma többet ér,
mint a lakoma, könnyekkel.

RIDEG FALAK

Rideg falak vesznek körül,
menekülnöm így hogy lehet,
józan érv le nem győzheti,
a megkövült gyűlöletet.

Rideg falak vesznek körül,
lépnék, kínoz egy mozdulat,
ám szavakkal nem sikerül,
ledöntenem a kőfalat.

Rideg falak vesznek körül,
eltűnnek már szép álmaim,
nem tudok a széllel szállni,
kihullottak szárnytollaim.

Rideg falak vesznek körül,
a fény azért még rám talál,
mert örökölt jutott nekem,
a líra és egy kicsi lány.

SZAKADÉK

Melléd szegődtem,
nem ételért,
nem védő lakért,
pár jó szóért,
szeretetért.
Hálásan lestem
mozdulatod,
alázattal fogadtam
gazda voltod.
De jött egy másik,
büszke pedigrés,
s köztünk szakadékká
tágult a
hajszálnyi rés.
Hidat verni rá
lehetetlen,
így lettem ismét
szeretetlen.

KIFORDULVA

Hátranézek fáradt, párás szemmel,
csalódottan int felém a múlt,
mit tettél eltűnő életeddel,
kiszáradt fa lett és földre hullt.

Tavaszhozott rá fénylő zöld ruhát,
nyár szárította leveleit,
őszifüst párája lengte át,
tél hullatta rá hűs könnyeit.

Virult és nőtt sok nehéz éven át,
ága kúszott szivárvány elé,
tomboló vihar tépte ruháját,
most gyökérrel néz az ég felé.

AZ ÓCSKÁS

„Régiséget, ócskaságot,
megunt lomot vásárolok!”
Ezt hallom és gondolkodom,
mi az, amit eladhatok.
Van itt minden kopott dolog,
törött szék és ócska lámpa,
egy régi baba mosolyog,
pedig a fél lába sánta.
Képeslapok, pár rossz fazék,
emlékkönyv, mit úgy kerestem,
ezernyi poros régiség,
kötött sál, befejezetlen.
Már szólnék is: akad itt lom,
vigye csak mind, olcsón adom!
Belém hasít, ó én bolond,
bár porosak,
emlékek, mihez tartozom.

ÁTVAKOLOK

Úgy peregte rólam
gúnyos, bántó szavak,
mint görnyedt falról
penésZRágtA vakolat.
Szürke porrá válva
gyűltek a sarokba,
a hús szél felkapta,
vitte a szabadba.
Kisütött a nap,
lélegzett a téglA,
kiszáradt belőle
sok-sok év doha.

Már vakolok.
Friss réteget rakok,
és festek majd
színes képeket
a mésZillatú
egyenes falra.

AZ ÉN CSENDEM

Az én csendem az álmodó csend,
alvó erdő mély éji csendje,
hol titokzatos ezüst köd leng,
s lepel alatt pihen az elme.

Az én csendem a dübörgő csend,
verembe ásott szavak csendje,
bár néha-néha kitörni kész,
ám sosincs olyan bátor, merész.

Az én csendem a zokogó csend,
egy megtört lélek fájó csendje,
ki kínját ajtó mögé rejtve,
hallgatag, pedig üvöltene.

AZ IGAVONÓ DALA

Gerinced roppantja a szegénység,
féltett büszkeséged zálogban rég,
fűtetlen szobádban vacog a nincs,
szép szó gyógyítana, de ritka kincs.

Alázkodj, ha túl akarod élni,
légy szolga, hisz a kényszer ezt kéri.
Élni akarsz? Ne hallj, ne szólj, ne láss,
hogy merre lépj, akad útmutatás.

Kapzsi kézbe került gyeplő, ostor,
rajtad csattan, sebed nehezen forr,
te tudod, mit nem tud a hatalom,
a szekér úgy megy, ha húz a barom.

didergek

tűzre vetni félek
a fakó elszáradt emlékeket
őrzöm mint egy öreg porondmester
a száz félredobott unt kelléket

lapos a kopott gumilabda
melyből kiszökkent az élet
üszkös a régi tűzkarika
mi nemrég kacéran égett
láda mélyén bohócruha
zsebében morzsa gyermekkacaj
kifestett arc torz vigyora
mögé rejtve tengernyi sóhaj

a száz félredobott unt kelléket
őrzöm mint egy öreg porondmester
a fakó elszáradt emlékeket
tűzre vetni félek

didergek

VADHAJTÁS

Termő fám tövénél két kis fa sarjadott,
szeretettel féltőn őket nevelgettem,
az éltető napfényt rájuk terelgetve,
vígán növekedtek, élvezték a napot.

Ám az egyik megállt, nem tör az ég felé,
nem tűri, ha ágán kis madárka fészkel,
öli az öreg fát, fojtja gyökerével,
és tőle erejét elvenni szeretné.

Másik dúsan zöldell, ága erős, biztos,
védő lombjai közt beérik a termés,
friss hajtása zsenge, virága illatos.

Miért ennyire vad ez, s nemes amaz ott,
hisz egy volt a talaj, eső és ültetés,
vadhajtás az egyik mitől maradhatott?

A TÜKÖR

Puha gyolccsal simítom arcodról
a port, mit rárakott a zord idő,
ne félj, majd kitörlöm a karcokból
is, pedig kezem gyenge, reszkető.

Te vagy, ki láttad régvolt tavaszom
szemérmesen pattanó rügyeit,
az első csóktól lángoló arcom,
s boldogságom sugárzó fényeit.

Megmutattad azt a fájó arcot,
mikor álmom, vágyaim temettem,
vagy ha homlokomra mély ráncot vont
a csalódás, hiába szerettem.

Mindig a valóságot mutattad,
hízelegve sosem ámítottál,
szemembe nézve komoran súgtad:
figyelj, itt ránc, ott egy ezüst hajsza.

Féltett, hű társ vagy, ám fényed kopik,
tűnt az idő feletted, s felettem,
rád homály, rám feledés rakodik,
egymásnak maradtunk mi, így ketten.

Ha pendül a perc, s csak egy út marad,
téged borít fekete gyászlepel,
zárd magadba lényem, őrizd, óvjad,
és ígérd meg, hogy sosem feledsz el!

PAPÓ

Papó, ugye nem baj,
ha így szólok neked,
nem vártál meg engem,
nem láthattam szemed.

Szelíd voltál, szerény,
de tartottad magad,
dolgos, mégis szegény,
nem nyílt panaszszavad.
Követ törtél, sziklát,
emberkínzó munka,
majd döntötted a fát,
takaros halomba.
Faragott a balta,
szállt a forgácsillat,
bútorrá lett a fa
ügyes kezed alatt.

Ha olykor bort ittál,
zengett, szólt a nóta,
felsírt néha fájón
egy bús harmonika.
Kár, hogy nincs emlékem
tőled, egy könyv, mesés,
se faragott játék,
se mosoly, ölelés.
Még fotóm sincs rólad,
egyetlen sárgult kép,
kik ismertek, mondták,
szemem, mint a tiéd.

Papó, ugye nem baj
ha így szólok neked,
égi köszörűdön
szekercéd jól kifend!
Fentről látva véred,
cipelni nagy terhet,
faragd le válláról
a súlyos keresztet!

VIGYÁZZ RÁ!

Mamámról álmodtam, itt volt,
oly törékeny, csendes, szerény,
a ruháján most sincs egy folt,
vakít rajta a friss kötény.

Jéghideg víztől ujjai
bütykösre és nagyra nőttek,
holló hajának szálai
holdezüstbe szenderültek.

Hamar hét szép gyermeket szült,
ám kegyetlen volt az élet,
meg igazán akkor őszült,
mikor vesztett erős férjet.

Simogató, kedves szava
most is itt cseng a fülemben,
mázolt szoba fűillata
átlibben az éji csenden.

Kemence sut, tűz melege,
a ropogós, piros kenyér,
aszalt szilvát nyújtó keze,
akkor még nem tudtam mit ér.

A kemence régen kihűlt,
elkorhadt a vén szilvafa,
enyészet a házra terült,
nem száll fel kenyér illata.

Vigyázd te föld e két kezet,
ölelgesd meg, óvd a testét,
dolgozott, fázott eleget,
őrizd őt, és örök helyét!

VISSZAJÖVŐK

Ha véget ér a földi lét
és mennem kell, szólít a hang,
nem harcolok, követem én,
nem félek, nincs bennem harag.

Ha sötét lesz és túl hideg,
visszajövök ide néhanap,
nem látjátok, ki ténfereg,
lélek leszek csak, nem anyag.

Ellebegek és megnézem,
tavamnak hogy fénylik vize,
elmerengve idézem fel,
milyen volt az élet íze.

Régi fűzfa hús rejtekén
megbújik még egy kedves pad,
dús lombok közt a kósza szél,
enyhet ugyan most kinek ad?

Észrevétlen újra látom,
gyermekem és kis unokám,
szeretettel simogatom,
göndör fürtű szőke haját.

És bizton, hogy ők boldogok,
szépen élik a napjaik,
már nem bánom, hogy nem vagyok
húsvér ember, ki könnyezik.

BÉKLYÓBAN

Bennem már csitulnak a szavak,
csengő rímek, fájdalmas jajok,
bár itt-ott parázslík a salak,
rég kihunyt tüzem, lelkem vacog.

Hiába égtem, jég vett körbe,
közöny, irigység, képmutatás,
ha belenéztem a tükörbe,
hamis, csaló volt a látomás.

Nem lehettem több, okosabb sem,
csak gyarló ember, mint bárki más,
folyton repülni vágyó lelkem
elcsábított, s jött a szárnyalás.

Le kell szállnom, lent az otthonom,
vár engem a rideg valóság,
papírom, tollam hát eldobom,
mert útszélén nem nőnek csodák.

ÖSVÉNY

*Bozótos erdő ösvényén
rőt avar csörgő szőnyegén,
fáradt vándor
koptatja bocskorát.*

*Szemében furcsa tűz lobog,
űzi őt rejtett utakon,
megy, csak megy az avaron,
kísérője a néma holdvilág.*

*Kopott tarisznyáját vállán hordja,
tarisznyában minden gondja,
köpenyén múltjának összes foltja,
mégis büszkén, egyenesen jár.*

*Eldugja a múlt éveket,
megkeresi a fényeket,
vágynak látni a kék eget,
szeretne boldog lenni még.*

MEGYEK

A lépteim hová vezetnek,
előre majd, vagy célt tévesztek,
halk koppanással tűnik a múlt,
a pocsolyába egy csillag fúlt.

Vajon utam egyenesen visz,
érték lesz, nem kell ócska műdész,
drága lenne egy hamis álom,
mint festett hold egy cérnaszálon.

Bíznom kell, hogy jó úton járok,
ha megbotlom, mankót nem várok.
Akarom, megmásíthatatlan,
megyek, szeretetlen, magamban.

ITT HAGYOM

Délceg fák, ti hűséges társaim,
most simítsátok meg ősz fürtjeim,
fáradt vagyok, nehéz a mozdulat,
nem bírja már e váll a gondokat.

El kéne mennem innen tova,
nem vár engem békés, nyugodt szoba,
csak a magam építette börtön,
ahol szótlan napjaimat töltöm.

Észre sem veszem, már az este int,
a sápatag Hold féltőn rám tekint,
így szól: tudod az élet mostoha,
közelít már az árnyak otthona.

Elindulok, nézik a csillagok,
amit nekik magamból itt hagyok,
pár tétova, megfáradt lábnyomot,
s a lelkem, mi folyton csak álmodott.

ÉJFÉL

Egy árnyék jön mellettem némán,
nem szól, csak hangtalan követ,
járunk a ködös, kihalt utcán,
az árnyék s én, a megvetett.
Halvány fény pislog, zár nyikordul,
bőröm alá bújik a szél,
távol templom harangja kondul,
haza kell térni, már éjfél.
Indulok vissza mélán, lassan,
csend, s hűséges magány, mi vár,
figyelmeztet az óra halkán:
tik-tak, időd hamar lejár.

RUHÁTLANUL

Indul. Meztelen.
Hátrahagyja gönceit.
Minek cipelné a
zsebekben lapuló
éveit:
kár lenne sajnálni,
hisz' vihar cibálta
gyenge a gyolcs,
semmitől nem véd
a rozsdás kapocs.
Rég foszlik a férc,
feszül a félsz.

Ledobja.
A szabadság felé
visz az útja.

KÉRLEK

Szelíd erdőmből
vad rengeteg lett,
a szúrós ágak
véresre sebeznek,
nem találom az ösvényt.
Félek.
Bármerre lépek
sötétség,
holló éjből csorgó
gyűlölet.
Kérlek,
segíts, mert elveszek,
a bozótból
vezess ki engem!

TÉGED NÉZLEK

*Téged nézlek, s elmerengek,
mi leszel majd, ha nagy leszel,
költő, egy érzékeny lélek,
vagy a számtan mi érdekel?
Vajon akkor én még élek,
láthatlak majd tán nagynak is,
nem tudom, de azt remélem,
nem felejtet el nagymamit.
Itt szenderegsz most mellettem,
alszol, csak a pillád rebben,
talán már ott fent szálldogálsz
habos-bodros fellegekben.
Tudod, mindig attól félek,
hogy letörik álmod szárnya,
merész vágyad beborítja
önzés sűrű, sötét fátyla.
Aludj kicsi, álmodj szépet,
álmod legyen boldog, szabad,
ami mindig csak tiéd lesz
képzeleted és álmod az.*

PETRA, A TETOVÁLÓMŰVÉSZ

Petrához megyek,
ölembe fészkelődik,
„van tetkód, mama?”
csacsogva érdeklődik.
„Nincs szívem, az nem ilyen
öreglányoknak való,
nem szeretem a tetkót,
s nem kell csüngős fülbevaló.”
Gondolkodik: „sebaj mama,
ha felnövök, tetováló
művész leszek,
rád ilyen tetkókat teszek”,
s előkerül pár papírból
kivágott színes figura.
Hm... mit mondjak,
arcomon széles vigyorral
elképzelem magam,
nyolcvanévesen, ráncosan,
kitetoválva csillaggal,
delfinnel
és rózsaszín barbival.

ERDŐT JÁRUNK

Erdőt járunk kicsi Petra s én,
hátizsákban víz, finom kenyér,
pókhálót lát, felkiált: mama,
félek póktól, szaladjunk haza!

Mosolygok: hogy gondolod te lány,
hát nem gombászni jöttünk ily korán?
Nincs is gomba, csak sok kidőlt fa,
ugye mama, a vihar csinálta?

Gyenge volt, és kitörte a szél,
ne a fát nézd, gombát keressél!
Pillangót lát, kinyújtva keze,
máris hangzik csengő éneke.

Kis kosárba gyűlik a sok kincs,
jókedvének vége-hossza nincs,
fenyőtoboz, makk, száraz levél,
mindent megnéz, és folyton beszél.

Fa tövénél két barna kalap,
kicsi ugrik: megtaláltalak!
Simogatja gomba bársonyát:
anya ebből főz ma vacsorát.

Érzed milyen friss a levegő,
ettől lesz a jó erős tüdő,
madár füttye lágyan simogat,
az erdő, majd meglásd, hívogat.

Ballagunk, csak ballagunk tovább:
milyen jó, hogy van kis unokád!
Bizony jó, hogy itt vagy te nekem,
s piciny kezed foghatja kezem.

KÖNNYEDÉN

SZIKRATÁNC

Borzongató hideg van,
szürke félhomály,
kandallóban lángra kap
öles fahasáb.
Megigézve nézem,
bűvös a látvány,
szikra-fiú, s szikra-lány,
szikra-táncot jár.
Izzó parázs a parkett
vöröslik a láng,
ölelkező, sergő-forgó
szenvedély e tánc.
Egyre jobban tüzesednek,
szikrát szórnak már,
tüzes táncuk örvényébe
vész a félhomály.
A szobára fény derül,
a hideg messze jár,
szívembe is tüzet csal
a szikra táncos pár.
Elcsitul a szenvedély,
lassul a forgás,
hamuban végzi életét,
a táncos szikrapár.
Csodás táncuk véget ér,
varázslat elszáll,
zsarátnok éli életét,
s a szürke félhomály.

KATALÁN TÁNC

Karcsú legény
a kör közepén,
járja táncát
az utca kövén.
Szép a leány,
egy kis tünemény,
szíve dobogja
a dal ütemét.
Pattog a ritmus,
gyorsul a tánc,
serdül az ifjú,
fordul a lány.
Tombolva égő
tűz ez a tánc,
fergeteges e
két katalán.

BOLERÓ

Tán azt gondolod,
ez egy tánc,
szenvedélyes,
vad románc,
nem, ő kutya,
vagy inkább,
Ő, a Kutya.
Őzbarna szeme
őszinte, tiszta,
minden mozdulatom
magába issza.

Krémszínű bunda rajt,
– csinos fazon –,
kéri, simizz még,
én díjazom.
Nyújtja a mancsát,
kér egy pacsit,
s mire észbe kapnék,
nyom egy puszit.
– Na, jól van pajtás,
elég lesz mára,
nézd csak, a cica,
mászik a fára! –
Elrohan, mit rohan,
inkább szökell,
búsan néz felfelé,
oda biz’ mászni kell!
Gondol egyet
s viaszszalad:
mellettem neki
jobb dolga van.
Csodás teremtmény,
igaz barát,
messziről megismeri,
autóm zaját.
Ha nem kapna enni,
akkor is szeretne,
csillogó szemmel
nyomomban lenne.
Csupa ragaszkodás,
őszinte hűség,
szeretete nélkül
szegényebb lennék.

Feltétlen bizalom,
mi őt jellemzi,
s hiszitek, vagy sem,
Ő az,
akinek bármikor
hátat merek fordítani!

FICÁNKA

Van egy kedves új barátom,
egy öklömnyi tarka macska,
egész nap trappolni látom,
mint egy pajkos kis lovacska.
Nagy füleit hol szerezte:
anyja, a kis fülű burma,
tán a papát jól átverte,
hogyan csíkos az apró bunda.
Ficánka, mert így szólítom,
gyorsan hozzám nőtt egészen,
puhán lépdél a hasamon,
ha pihenek, heverészem.
Nagy szemével, mintha szólna:
engedd, hogy veled aludjak,
kosárkám, bár finom, puha,
hagyd, hogy neked doromboljak!
Aludni kell, gyorsan csend lesz,
a gombóc békésen szuszog,
nem mozdulok, pedig vért vesz
egy vad, kamikaze szúnyog.
Az éjjel lassan ránk terül
oly jól esik a pihenés,

reggel az orrom csikizi:
már éhes vagyok, ébredés!
Nyávog, felpúpozza hátát,
s mintha megszidni akarna:
gazdi, pedáns rendet tettem
egy nyitva hagyott fiókban!
Szétnézek. Ó, atya-gatya!
Rémes látvány fakaszt derűt:
a zoknikat mind kiszórta
és az összes fehéreneműt.

SZENVEDÉLYEK

Őszintén bevallom,
sajnos, bagózom,
drága, bűzös szenvedély,
bizony jól tudom.
A piát néha megiszom,
de beteg vagyok tőle,
épp ezért hanyagolom,
meg aztán érintve vagyok,
járgányügyi fronton.
Ámor párszor eltalált,
de ő is velem öregedett,
és már keze is remegett,
– s persze nem tett szemüveget –
kilődözte a szememet.
Ám most jön, ami megmaradt,
mitől sok kiló felszaladt,
süti és minden édes,
diós tészta, túrós rétes.

Akár hiszed, akár nem,
– most, hogy e szösszeményt írom –
éjjel egyet mutat a mobilom,
de nem akarok felkelni,
mert akkor enni kell és bagózni.

HATVAN LETTEM

József Attila: Születésnapomra c. versének ihletésére

Hogy ki vagyok, most elmondom,
habár félek hogy elrontom,
sután,
bután.

Arcomon már ezernyi ránc,
nem hoz lázba a kacsa tánc,
biz ám,
lazán.

Hajam ősz lett és gurulok,
magammal jól boldogulok,
hébe,
hóba.

Kedvencem a túrós csusza,
minden süti, mákos guba,
krémmel,
mézzel.

Vasat, fával nem szeretem,
kapáljon más én helyettem,
nyögök,
török.

Esztergáltam sok éjszaka,
nappal nyúzott család baja,
nehéz,
merész.

Hogy ki vagyok, anya, mama,
írok, mert ez szívem szava,
gyógyszer,
kényszer.

Egy amatőr tollforgató,
kinek úgy fáj a bántó szó,
éle,
kéne?

JÁTSZMA UTÁN

*Még várom azt a koppanást,
lépteid zenéjét az úton,
ösztönösen a kilincsre nézek,
hátha te lépsz be az ajtón.
Most is asztalon a kártya,
érintetlenül, szerteszórva,
hamutálban csikk, almacsutka,
üres poháron ujjad nyoma.
Nem akarom még elpakolni,
jólesik ez az összevisszaság,
húzok egy lapot,
vigyorgó Jolly,
eldobom: veled sem nyertem csatát.
Kifogyott a mécsesből a kanóc,
rendet kéne tenni – poros a polc,
ledőlök, már úgyis mindegy,
emlékeimtől megvéd a pokróc.
Dúdolok, mint a gyermek, ki fél,
valami nyikorog, tompán, monoton,
fejemben kong: kopp, kopp, kopp,
egy nyitott ablakot verdes a szél.*

GONDOLSZ-E RÁM?

Ha fáradt csendben fürdik a táj,
s az égen alkony ver tanyát,
szobádban sápadt félhomály,
gondolsz-e rám?

Ha egy csillag ablakodon bekandikál,
a hold ezüst hálót von reád,
halkan súgva jó éjszakát,
gondolsz-e rám?

Ha cirógat a napsugár,
a szél hajadban táncot jár,
vízcseppben ott a szivárvány,
gondolsz-e rám?

Ha a természet szép ölen,
ámulsz színei özönén,
hallod az erdő lágy szavát,
gondolsz-e rám?

Ha gondtól roppan a vállad,
s nincs féltő, vigyázó társad,
mikor az élet nagyon fáj,
mondd:
gondolsz-e rám?

GYÖTRŐ ÉJ

gyötrő az éj
kínzó a kép
fognám a kezed
de kezéd helyett
a tenyeremből
sűrű csend
csorog

NÉLKÜLED

Már csak ütött-kopott málló falak,
mik belőlem nélküled maradtak,
s falak között szívem,
mint néma koldus jár.

Mankóját lába elé dobva,
reszkető kezében koszos kalapja,
elmúlt idők garasait siratva,
könyörögve vár.

Adj hangot, fényt, s hitet nekem!
Hisz oly régóta éhezem,
mióta nem vagy velem,
véges lett a végtelen.

ŐSZI SÉTA

Kószálok, gyűrött lelkem simítani vágyom,
fáradt léptem roppan száradt avarágyon.
Ég felé emelt tenyerembe hull egy árva levél,
nem akar földet érni – nálam jobb helyet remél.
Hogy lenne itt jobb helyed, te kis hűtelen?
Jég uralja lelkem, csak várok dermedten.
Jobb lesz neked: lent várnak testvéreid,
hamar jön a hó, s majd puhán beterít.
Szállj csak, menj utadra, kis levél,
ringasson még kicsit a hűvös őszi szél!
Fuvallat jó, s ő gyorsan tovalibben,
meggondolta: menni akar, s én elengedem.

HAZUDJ!

Hazudj, kérlek, hazudj még nekem,
valld meg, most is fáj hiányom,
hazudj, és én újra elhiszem,
szánd meg nyűszítő magányom!
Hazudj, kérlek, hazudj még nekem,
mondd, hogy üzentél a széllel,
s a bohó nem súgta meg nekem,
ezért volt néma az éjjel.

Hazudj, kérlek, hazudj még nekem,
csak annyit, kellek neked még,
halkan mondd ki azt: tévedtem,
s megbocsátok, ugyanúgy, mint rég.

ŐRIZLEK

Szépek voltak a fényes esték,
csillagok izzó csókunk lesték,
s szégyellvén a kíváncsiskodást,
rájuk borult egy felhőpalást.
Ablakon szivárgó néma csend,
félve hátrált sóhajunk nyomán,
a mécses egy utolsót sercent:
semmi lettem ily nagy láng után.

Őrzöm közös éjszakák ízét,
lélegzeted most is átölel,
ha jön a tél, zord és vaksötét,
s hozzád űz az emlék, ne küldj el!

A KÉT JÓ BARÁT

A parkban álmos szél kering
sírja bús dalát,
kedvesét keresi hasztalan,
nem leli otthonát.

Szegődj társamul szélbarát,
egy az utunk, azt hiszem,
bolyongjunk együtt kettesben,
már nekem sincs kedvesem.

Csobogó patakhhoz érnek el,
a két fáradt jó barát,
hús vízben lemosni készülnek
hosszú út porát.

Ne zavarjatok engem most,
két fáradt barát,
kedvesem várom én csendesen,
hallom már robaját.

Összenéznek cinkosan,
álljunk hát tova!
A patak hálásan csacsogja,
köszönöm, két cimbora.

Mennek ők ismét csendesen,
rajtuk hosszú út pora,
szemükben csillog a szerelem,
ajkukon fájdalom dala.

KŐKUPAC

A nyárfa pelyhe a hajadba tévedt,
gyors mozdulattal nyúltam érte én,
te elhajoltál, hogy hozzád ne érjek,
fájt nagyon ez a hideg büszkeség.

Eszembe jutott, hogy egykor a réten,
egy kút kínálta hűvös, friss vizét,
fölé hajolva néztük lenn a mélyben,
a két szerelmes boldog arcképét.

Az idő suhan, régen messze mentél,
nekem is bontott rügyet új tavasz,
álmban én megint a kútba néztem,
nem volt ott más, csak sár és kőkupac.

ŐSZI MELANKÓLIA

Még csüng a fákon
csókjaink elhagyott selyme,
az ágon száraz levélből
vet párnát az éj.

Ahogy hozott az ősz,
úgy el is vitt téged,
mégis kedves nekem,
pedig meggyötört,
mint fát a levél,
ha ringva hagyja el.

Eltűntél
a szelek szárnyán,
akár a köd
a szeplőfoltos réten,
bár néha egy emlék
felém suhan,
fellellek egy illatban,
vagy ha léptem alatt
csörög az avar,
múltam erdejében.

BERAGYOG A FÉNY

*Mint jelzőtűz – ha jó az éjszaka –
mely világít a vaksötét pusztán,
úgy ragyogott két szemed lángja rám,
már tudtam, fénylik veled majd a ma.*

*Rég úgy bolyongtam, mint kósza szellem,
kinek hazája nyirkos, vaksötét,
elfogadni nem tudja új helyét,
visszatér, hisz dolga végezetlen.*

*Lelkem szúrta sok-sok tüske, bogáncs,
és nem találtam helyt e világban,
rabbá lettem sértett önmagamban,
bántott a szó és szorított a rács.*

*Most veled újra tágul a világ,
kulcsot adtál, cellám zárja kattan,
beragyog a fény, tárul az ablak,
börtönöm kövén nyílik a virág.*

BIZTATVA

Hozzám bújtál, mint egy apró gyermek,
ki sötétségtől folyton fél, retteg,
arcodra ültek gondteli évek,
de én ifjúnak láttalak, szépnek.

Gyertya pislákol, halkan sercegett,
s így incselkedett: ugye nem mered?
Remegés futott át a gyomromon,
csábító voltál, lázítón finom.

Szeretetre és rád voltam éhes,
nem számított az sem, sós vagy édes,
kóstolni vágytam és harapni ott,
hol tűnő idő ránca bujdosott.

Ellenállni már neked nem tudtam,
szállni akartam, égni karodban,
felgyúlt a láng, pattogott a szikra,
mentségemül: biztatott a gyertya.

ENGEDD!

Engedd, hogy a nyomodban járjak,
követlek téged, akár az árnyék,
s ha föléd vetülnének árnyak,
elűzöm, ne érjen bántó szándék.

Nem is hallod, oly halkan járok,
én leszek a csended, mely körbefon,
kék égre festett szivárványok,
és a sóhajtás fáradt alkonyon.

A vén akácfa mézillata,
amelybe sokszor boldogan merülsz,
vagy puha párnád pihetolla,
ha pihenő álomba szenderülsz.

Hadd járjak a nyomodban, engedd,
nem kell nekem más, semmit sem kérek,
mert érted vagyok és melletted,
hisz tudnod kell, csak miattad élek.

GESZTENYEFA VIRÁGA

Gesztenyefa ezer gyertyát gyújtott,
szirmait ringatta a langyos szél,
ültünk a vásott erdei padon,
s a kezem félve a kezedhez ért.

Könnyű csend volt, béke és nyugalom,
hallgattuk a fa susogó neszét,
te nem is gondoltad, mennyi mindent
mesél nekem rólad a lenge szél.
Friss illatával körbefon lágyan,
gyengéden cirógatja arcomat,
halkan, félve súgja, vigyázzak rád,
simítsam szíveden a ráncokat.
Egy csacska rigó önfeledt dala
törte át a varázs néma csendjét,
gesztenye pedig hajadba szórta
gyertyáinak bársonyszirmú könnyét.

EGY ÉJ NÉLKÜLED

Ismét elszökött egy éj nélküled,
tovaosont álmos bokrok alatt,
fűillatot hagyva maga után,
eldugta a parázs csillagokat.
Szobámba szökken egy hűs fuvallat,
fenyő gyöngye édes gyantaillat,
rád gondolok, szép-e a reggeled,
de jó volna felébredni veled.
Egy huncut fénypamacs körbetáncol,
hiányod éber álmokhoz láncol,
mert álmodni is jó arról nagyon,
hogyan bársonytakaród a sóhajom.

AKÁR A FÉNY

Reggel van és csípős hideg,
jégvirág nyit ablakomon,
kávét főzök, illata leng,
már hozzád száll gondolatom.

Vajon éjjel hogy aludtál,
álmod szép volt, békés, nyugodt,
megfordult itt titkon talán,
mert az enyém nálad forgott.

Elképzelem, velem volnál,
és kávéznánk így kócosan,
lopva nézném ott a szádnál,
az imádott kis ráncokat.

Nem tudom, hogy mi tart vissza,
mért nem mondom neked százszor,
ezerszer el, halkán súgva,
akár a fény, úgy hiányzol.

FELEMELTÉL

Segíts nekem a múltat feledni,
sok gyötrő álmom hulljon szerteszét,
taníts meg, hogy kell a fényben járni,
és hallgatni az erdő lágy neszét.

Mikor susog az üde falevél,
s a kis patakod titkokat csobog,
ha zsenge fűvön siklik majd a szél,
éled a lelkem, habár még dadog.

Kínomért majd ad a sors cserébe
egy hű szívet, mely énérted dobog,
s a kis kápolna hűs rejtekébe'
gyertyát gyújtok és úgy imádkozok.

Segítettél múltamat feledni
s megláttad, rajtam ott a titkos jel,
tőlem már el nem veheti senki
az érzést, amely emberré emel.

MOST NAGYON KÉNE

Most nagyon kéne, hogy szeress,
gyermekké lettem, aki retteg,
mosolyod kell, hogy rám neved,
fülembé súgj, és úgy ölelj meg!

Most nagyon kéne, hogy szeress,
befonnak az éjsötét árnyak,
fogd a kezem, messze vezess,
ne engedd azt, hogy körbe járjak!

Most nagyon kéne, hogy szeress,
vacognak a bent rekedt szavak,
gyújts tüzet, izzíts, melegess,
magamban újfent bízni tudjak.

Most nagyon kéne, hogy szeress,
hit helyett hitet kapsz cserébe,
s még akkor is nagyon szeress,
ha csend fogad örök kegyébe.

RINGASS EL!

Vártam rád sokat, eljöttél értem,
nyújtom két karom, kérlek, ölelj át,
mint puha moha a fa derekát,
szeress magamért, fogadj el engem!

Sebzett vad vagyok, vérzik a lelkem,
amit egy szempár törrel döfött át,
hagyta szenvedni, nézte tusáját,
hozz erős gyolcsot, kötözd be sebem!

Ha féltőn szeretsz, sírsz hűs könnyeket,
mely lemossa bús életem porát,
megtisztulok majd, s újjászületek.

Mint apró gyermek, rád nyitom szemem,
várom hogy ringass, zengd szívem dalát,
jövöm te leszel, érted lélegzem.

TE VAGY...

Ha nem visz lábam,
helyettem lépsz,
ha sebem vérzik,
rá friss gyolcsot tépsz.
Ha didergek, fázom,
a zúzmarát lelkemről
tekinteted űzi el,
és eltűröd azt is,
amit más nem tűrne el.
Ha kerül az álom,
te megérzed azt és jössz,
feledtetve a valót,
kedves szóval vonsz rám
puha, meleg takarót.
Ha kínozt az élet
s már feladni látszom,
Te vagy, ki visszahúz,
s itt tart e világon.
Te vagy, ki nekem
mindent megérsz,
te vagy, ki csak adsz,
és sosem kérsz.

TE NE JÖJJ EL!

Ha itt a végső út,
az utolsó állomás,
hinni talán késő,
hogyan lesz feltámadás.
Ha a rög kongva koppan,
semmit sem szeretnék jobban,
mint azt, hogy Te ne, ne jöjj el,
ne állj felettem szemedben könnyel!
Tégy úgy, mintha még élnek,
ha mégis visszanéznék,
mosolyogni lássalak,
ahogy várod jöttömet,
nem bírnám látni fájó tekinteted.
Várd, hogy nyíljon az ajtó,
simítsd ki, ha gyűrött a takaró,
forralj vizet, főzz illatos teát,
locsold meg a szomjazó orchideát!
Nézd a tévét, kedvenc filmedre várva,
hátrad mögött legyen egy puha párna,
ha bemondják az időjárás híreit,
bőkj az üres fotelra:
látod, ott már havazik.
Ha megborzongsz, tudd, én ölellek,
szerelmem fon köréd hűvös leplet,
beszélj hozzám, még meg is feddhetsz:
ej, ej te csibész, mit ijesztgetsz!

A SZERETET ÜNNEPE

A karácsony
számára is ünnep,
bár fényt csak
a kirakatban lát,
plázája a szeméttelp,
meleget a hű kutyája ad.
A bádogviskót
dohos rongyok fedik,
de ma ő is frissen túrt
ünneplőbe öltözik.
Elindul, követi barátja,
szakállára lassan
deret szó a pára.
Míg más ilyenkor
pulykát eszik,
ő kukák mélyére túr,
büszkeségét rég elásta,
a korgó gyomor nagy úr.
Kincsre lel,
egy tömött szatyor,
kidobott étel,
s fél üveg bor.
Mosolyog,
lám, figyel rá az Isten,
otthontalannak
jobb dolga nincsen.
Zsákmányát
a padon ülve nézi,
első dolga jó pajtása
éhségét elűzni.

*A hűség eb magánya
harcos őre,
neki csak ő van,
s az olcsó lőre.
Most boldog,
így is szép ez az ünnep,
a fél üveg borral,
s szelíd tekintetű
kutyapuszival.*

PAPÍRSZOBA

Karácsony van, vakít a tél,
fény árad ki az ablakon,
bent kályha melege zenél,
fenyő alatt játékhalom.

Az ünnep meghitt békét ont,
csábít a kalács s mézillat,
mindenki ajándékot bont,
szívekben öröm s varázslat.

A szeretet ma látogatja
a kartonból tákolt szobát,
hol kannás bor a fűtőanyag
s kuka tálal szűk vacsorát?

Nincs csomag a fenyő alatt,
mert fa sincs, s nem ér oda fény,
karácsonyi dalt sem dúdol,
csak havat hord a hideg szél.

Egy férfi fekszik rongyain,
amit ágynak gyűrt maga alá,
mereng szétfoszlott évein,
mintha a lét nem riasztaná.

Fásult szemében fény lobban,
ha eszébe jut családjá,
átjárja emlék melege,
védi, ne fagyjon halálra.

EGY RÉGI KARÁCSONY

Keresztapám emlékére

Karácsony délután keresztapám
– dolgos kezében az ünnepi hám –
kivezette a pej lovát, Rárót,
majd befogta a jókora szánkót,
és a gyereksereg öröme,
felültetett minket tetejére.
Puha plédek, báránybőr alattunk,
mert vigyázott ránk, hogy meg ne fagyjunk.
A levegőben cserdült ostora,
jó lovát meg nem ütötte soha!
Ugrott a Ráró, röppent a szánkó,
a patkók alatt ropogott a hó.
Kipirult arccal, vígan sikongva
hallgattuk a pici csengő dalát,
s a ló tudta, nekünk ez muzsika,
csak rázta, rázta büszkén a nyakát.
Míg az égről csentünk pár csillagot,
szemünkben ünnepi fény ragyogott.
Otthon már a fenyő pompában állt,
zöld ágán fellobbant a gyertyafény,
ámuló szemekkel néztük a fát,
illatozott a mézes sütemény,
lázasan kutattunk ajándékot,
ki babát, ki hős ólomkatonát.

Akkor még hittük, létezik csoda,
van Jézuska és csintalan ördög,
és hogy él az a kaucsuk baba,
– bár horpadt fejű – mit máig őrzök.

Ma már, őszülő fejjel, jól tudom,
mit a gyerekszív nem érthet soha,
hogy ebben a régi karácsonyban,
az ember volt a legnagyobb csoda.

FOHÁSZ

Uram!

*Hol a bőséged,
ha éhezik a gyermek,
félő kéz nem ad ételt,
csak legyeket kerget?*

Uram!

*Hol a te irgalmad,
ha a vétlent bünteted,
és a gazdag nyer jutalmat,
bár sokszor, nagyot vétkezett?*

Uram!

*Miért engeded,
hogy ki kért, s hívott téged,
szörnyű fájdalmában, káromolja neved,
mert a könnyű halál kegyelmét,
tőle elveszed?*

Uram!

*Te, aki hirdeted,
ki kővel dob, dobd vissza kenyérrel,
valóban ne tudnád,
már nem lesz kenyér,
mindenütt kő terem.*

Uram!

*A jóságot, mondd,
hol lelem,
A fán,
mit ültettem,
miért csak tövis terem?*

Uram!

*Te, aki látod a gondolatot,
nem akarhatod,
hogy tovább vívjam magammal,
ezt az értelmetlen harcot.
Meggyengültem, elvesz hitem.
Most mégis arra kérlek,
Uram,
irgalmazz nekem!*

IMÁDSÁG HELYETT

Furcsák az emberek,
gonoszak, irigyek,
a jellemet a vagyon
szerint mérik,
a különcöket elítélik.
Szennyest nem otthon,
másnál teregetnek,
mindenki balga,
jót csak ők cselekednek,
de átszellemülnek,
ha a templomban ülnek
s vélik, a bűn megbocsátható,
ha áment mond rá a gyóntató.
Nekem a lelkiismeret
ad parancsokat,
s nem a tízparancsolat
mondja meg, mit tegyek.
Félni, hinni kell,
de nem fontos térdepelve,
elég a lélek meghitt csendje.

MAJD HA SZÓLÍT

Mit hozhat nekem a jövő,
nem tudom, még rejtély, titok,
igazából visszanézni
elmúlt éveimre tudok.
Számon vajon ki kérhetne
dolgaimról, amit tettem,
tán ki soha meg nem becsült,
felróhatná az életem?
Az, kit az önzés vezérelt,
kinek fontos volt önmaga,
soha engem meg nem értett,
nem hangzott kedves, jó szava?

Leáldozó napom sápad,
gyakran nézek hátrafelé,
sok-sok kérdés sorakozik,
ráncot vonva szemem köré.
Ó, mennyi elpazarolt év,
bánattal teli sok hónap,
küszködéssel telt ifjúság,
fájó szív, elnyűtt, sajtó tag!

Nem adok válaszokat most,
annak ideje még nincs itt,
csak majd ha így szólít az Úr:
állj elém, s valld meg bűneid!

TÚL VAGYOK

Túl vagyok már sok mély szakadékon,
szemem nem vonzza kéklő hegygerinc,
nem gondolkodom létmaradékon,
ajándék álom messzire nem visz.

Várom, fámról pár levél leszálljon,
s lombkoronám szép lassan fogyjon el,
ne üljön madár a csupasz ágon,
gyökereim rút féreg falja fel.

Erdő csendjében zöld ravatalon,
poraim a szél hordja szerteszét,
megpihennék rőt, száraz avaron,
hagyva mindent, fogva Isten kezét.

KIÚZETVE

Hogy szállhatnék a magasba,
méltó hozzád, hogy lehetnék,
nehéz teher vállam nyomja,
porban cipelnem is elég.
Kiúztél az édenkertből,
tövisgátat raktál köré,
vissza soha ne térhessek,
sziklát tettél kapud elé.
Tövisgátad elbontanám,
ezer tövis szúrja kezem,
a szikládat elgörgetni
semmi vagyok és erőtlen.
Úzött lettem, hitem gyenge,
nem vagyok már többé méltó,
irgalmadra, kegyelmedre.

KÉTELYEK

*Egy éjsötét maggá vált szobám,
íz, lé, hús, aszalva rég,
hogy magam akartam: mondhatnám,
vádaskodnom merő dőreség.
Talán ha a redőnyt felhúznám,
s szemem a fényre sem lenne rest,
lehet, hogy ámulnék, ha látnám,
mit a hajnal a falakra fest.
De most itt vagyok, így jó nekem,
valaki súgta, zárd be magad,
nem értették a kételkedésem,
védtelen voltam, céltábla csak.*

FÉLELMEK

Az éj itt lopakodik a téren,
a Hold sötét felhők mögött kutat,
félelmeim már bennem keringnek,
megtalálva a rést, a kiutat.
Vajon mik ők? Bűnök, tévedések,
döntések maró sava gyomromban,
emésztetlen órák, történések,
melyeket rég hordozok magamban.
Tán ebként kéne elbánnom velük,
s tépni, marni a kínzó koloncot,
és lerázva, rohanni veszettül,
nem látni az odadobott csontot.
Nem teszem, valami még visszafog,
egy kódolt, ősrégi intés szava,
– ne hagyd el ólad, lerágott csontod –
másnak kolonc lennél, kivert kutya.

AKI SZERET

Aki szeret, rám talál
tudni fogja, hol vagyok.

Eljöhet még
pár jobb év,
s az is lehet,
nyugton alhatok.
Senki tárgya
többé nem leszek.
Bábu,
mit megunva félredob.
Csalódni csak az
csalódhat bennem,
ki valómban látni
sosem fog.

Aki szeret, rám talál,
tudni fogja, hol vagyok.

CSILLAGHULLÁS

A Hold színezüst fonala
pókhálót sző az alvó fákra,
a kormos, molyrágta vásznon
átsuhan egy-egy izzó fáklya.
Most valamit kívánni kell,
mesélte a nagyanyám,
és teljesül is, már reggel,
így tudták ezt hajdanán.
Kívánok, s bár nem hiszem,
izgatottan várom a hajnalt,
a bejáratot kémlelem,
semmi mozgás, minden kihalt.
Mama, megint csalódtam,
szakad ki a sóhaj belőlem,
valamit annyira kívántam,
hogy majdnem el is hittem.

KI VAGYOK?

Ki vagyok, azt nem tudom,
árva levél lombokon,
fűszál a rét dús gyepén,
kismadár, fák rejtekén.

Ki vagyok, azt nem tudom,
zúgó vihar, hegyfokon,
tajték, vad folyó vizén,
háló fogta bús szirén.

Ki vagyok, azt nem tudom,
Néma hang, szép dallamon,
kopott szín, élet képén,
megtudom létem végén.

Ki vagyok, azt nem tudom,
csendes dalom dúdolom,
színezem a képemet,
cipelem a terheket.